Мав я прегарну здатність (чи то хворобу):
двійко голуб'ят у череповій коробці.
В ротову мою порожнину, від крику аж пурпурову,
зазирали медики, ворожбити та інші знаючі хлопці.

Як я вами пишався, мої крилаті кристали,
пернаті мої мучителі з давніх полотен!..
Ціле літо об мене крилами терли і туркотали,
заснувавши в моїм черепі містечко Туркотин.

А восени упав з неба миршавий ілюзіоніста.
Слухав мене стетоскопом — як вони там шурхочуть,
Збіглося на це подивитись ледь не півміста.
І тоді прояснів я: "Летіти хочуть".

Вилітали мені з голови крізь отвір у рані,
або крізь моє третє око (ніяк його не заплющиш).
А той миршавий пес мав у кишені браунінґ
та й одною кулею двох голубів розлущив…

Став я цілком сумирний, загнавсь у схови,
поводжуся без відхилень — чемно і ґречно.
Не тому, що вбиті колишні мої птахове,
а тому, що ношу в черепі тепле їхнє яєчко…